

ЧЕТВЕРО МИШЕЙ
У ЛІСІ ДЖУНГЛА
НЕРА

Розділи 12-13

ДОСТАТНЬО САМОГО ПІДПISУ!

Коли ми приземлилися, незнайомка проже-
боніла:

— Ой, яка я роззява... Я ж досі не назвалася.

Мене звати **Арсенія Арсеніка!** То як, ви

навіть не запитаєте мене, що я робитиму на
Ріо-Москіто в лісі Джунгла Нера?

— Гм... Мені, справ-
ді, дуже кортіло запи-
тати, але я боявся ви-
датися вам неделі-
катним!

Ліс Джунгла Нера

Вона всміхнулась і прошепотіла:

— Можу довіритися тільки вам. Я записа-
лася на неймовірно цікавий, ексклюзивний
курс для **ОБРАНИХ ГРИЗУНІВ...**

Достатньо

самого підпису!

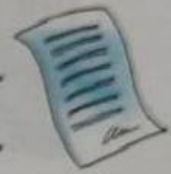
У білявки раптом ніби виникла несподівана ідея, і вона запропонувала:

— Ой, що мені спало на думку! Чому б вам теж не приєднатися? Я подбаю про те, щоб і для вас знайшлося місце!

Я не знав, що їй відповісти.

— Річ у тім, що я подорожую з родиною. Я не знаю точно, куди вони мене везуть... тобто, куди я їду з ними... І потім... що це за курс?

Вона запищала збуджено:

— **Ох, яка приємна несподіванка! Неймовірний збіг обставин!** Виявляється, у мене є із собою реєстраційна форма! Вам треба тільки підпис поставити!

— Так... але... про що саме йдеться? — наполягав я.

Замість відповіді вона подала мені формуляр і ручку.

— Підпишіть! Ось побачите, як буде гарно! Було б украй прикро ніколи більше не побачитися, як ви гадаєте? —

Достатньо

САМОГО ПІДПISУ!

солодко джеркотала чарівна незнайомка, пускаючи мені бісики очима з-під довгих вій.

— Гм... Насправді я...

— Довіртеся мені. Ви побачите, як це вам піде на користь: ви відчуєте себе... кимсь геть іншим!

Я уявив собі (хтозна, чому), що то має бути якийсь курс релаксації чи... не знаю... інтенсивний курс йоги, ймовірно?

Я запитав:

— Ви впевнені, що це реально розслабляє? Що це корисно для нервів?

Вона відповіла впевнено:

— Я гарантую, що вам це буде дуже-дуже на користь...

Я ДОЗВОЛИВ ЇЇ ПЕРЕКОНАТИ МЕНЕ !...

Я підписав!

Достатньо

самого підпису!

Коли я повернув новій знайомій підписаний формуляр, її усмішка здалася мені — лише на мить — пронозливою.

Гм, дивно!

Вона тим часом вигукнула:
— Тепер починається най-цікавіше!

Я був збентежений:
я нещодавно вже чув цю фразу... але від кого?
Від кого?

ГМ, ДИВНО!

Тим часом стюардеса вже відчинила двері літака... Пасажири почали спускатися трапом.

— Тепер починається найцікавіше!

- Час передбачень. Що, на твою думку, було в тому документі, який підписав Стілтон?

СТІЛТОНЕ, ТИ ПІДПИСАВ!

Я вийшов із літака.

Підійшов до Теї, щоб познайомити її зі своєю шанувальницею.

Я сказав, усміхаючись:

— Теє, познайомся, будь ласка, з пані **Арсенією Арсенікою**, моєю палкою шанувальницею, яка знає всі мої книжки!

Сестра навіть не слухала мене, а відразу стурбовано звернулася до Арсенії:

— То як, *він підписав?*

— Авжеж, *він підписав!* — усміхнулась Арсенія.

Пулапка, Тея та Бенджамін обмінялися багатозначними поглядами, і це мені геть не спо-

СТІЛТОНЕ,

ти підписав!

добалося. Всі разом вони пробурмотіли таємничим тоном:

— Еге, то це дуже добре... Отже, він підписав...

— Про кого ви? Хто «він»? — запитав я стривожено. — Що *він підписав?*

Тея, Пулапка та Бенджамін, замість відповіді, разом обернулися до Арсенії Арсеніки, яка раптом гаркнула на всю горлянку:

— ТИ, СТИЛТОНЕ, ПІДПИСАВ! ТИ!

